

1915

Η
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΕΛΕΓΧΟΥΣΑ

ΤΟΝ

ΠΑΠΙΚΟΝ ΚΑΤΟΛΙΚΙΣΜΟΝ

ΚΑΙ ΤΟΥΣ

ΙΗΣΟΥΪΤΑΣ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

1862.

Ἡ Ὁρθοδοξία ἐλέγχουσα τὸν Παπικὸν Κα- τολικισμόν καὶ τοὺς Ἰησουίτας.

Ἡ ΜΙΑΣ, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀδιάλακτος ἐχθρὸς, ἡ ἐμφωλεύουσα ἐν Κωνσταντινουπόλει Λυτικὴ Προπαγάνδα, ὠφεληθεῖσα ἐκ τε τῆς διαγωγῆς τινῶν ἀστηρίκτων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Πίστει καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐν ἧ ἀνετράφησαν καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἀνεδείχθησαν, καὶ τὴν ὁποίαν ἀγνωμόνως ἐπὶ τέλους ἀπελάκτισαν, οἱοί εἰσιν ὁ Ἀπόδραμας ἐκεῖνος Μελέτιος, οὗ ὁ βίος καὶ ἡ διαγωγή ἐστὶ πασίγνωστος, ὁ φυγὰς Σοκόλσκης, ὁ καταδεδικασμένος διὰ τὴν ἀσελγῆ αὐτοῦ διαγωγὴν καὶ δραπετεύσας Γεράσιμος, καὶ ἐξ ἄλλων ἀναφυνέντων μὲν κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ περιστατικῶν, διασκεδασθέντων δὲ ἤδη, ἐφαντάσθη ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα τῆς ἐνώσεως τῆς σχισματικῆς κατ' αὐτὴν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Παπικῆς, καὶ ἤρξατο αὐθις μετὰ σπουδῆς βάλλειν εἰς ἐνέργειαν τὰς συνήθειαι καὶ ἀηδεῖαι ἐκείνας πλεκτάνας τῆς πρὸς ἀπάτην τῶν ἀπλουστέρων, δωροδοκοῦσα τοῖς πάσχουσιν ἐνδειαν, συνιστῶσα ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα, καθιστῶσα αὐτὰ τὸ φυτώριον, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ προσηλυτισμοῦ, ὑποσχομένη τοῖς πιστοῖς ὑπηκόοις τοῦ Βασιλείου Κράτους ἐλευθερίαν καὶ ἄνεσιν καὶ ἀνακούφισιν ἀπὸ τῶν βαρέων καὶ δυσβασάκτων δῆθεν κατ' αὐτὴν βασιλικῶν νομίμων φόρων, κηρύττουσα ἀπ' ἁμβωνος καὶ διὰ τῆς δημοσιογραφίας ἐν τε τῇ Πρωτευούσῃ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τὰς ἀπάτας ταύτας, καὶ διαβάλλουσα μετὰ θρασυτήτος εἰς τὸν λαὸν καὶ Σεβαστὴν καὶ Πατρικὴν Κυβέρνησιν καὶ Ἀποστολικούς Ποιμένας καὶ Ὁρθόδοξον Κλῆρον, ὑπερυψοῦσα τὸ μέχρι τοῦ τάφου καταπεσὸν ἤδη παπικὸν σύστημα ἐν τῇ Δύσει, μόνον καὶ μόνον ἵνα ἐπιτύχη τοῦ μηδέποτε τευζομένου σκοποῦ τῆς, τοῦ ἀποπλανῆσαι δηλονότι τὰ τέκνα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκ τοῦ φωτός εἰς τὸ σκότος. Λυπούμεθα ὅτι ἡ πολυχρόνιος πείρα ἀκόμη δὲν ἐδίδαξε τὴν Ρώμην καὶ τοὺς προασπιστὰς αὐτῆς, ὥστε νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι ἀδύνατον, ὅσους δῆποτε τρόπους καὶ ἂν μεταχειρισθῆ, νὰ ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὴν τὴν Ἀνατολὴν, καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Ῥωμαϊκὴν. Μάτην ἐκδίδει ἡ Ρώμη Βούλλας, καὶ συνιστᾷ συλλόγους θεολογικούς, καὶ καταβάλλει χρηματικὰς ποσότητας, καὶ ἐκπέμπει ἱεραποστόλους ἐκ διαφόρων ταγμάτων, ἵνα ἐκλατινίσῃ τὴν Ἀνατολὴν· πρέπει νὰ καταπεισθῆ, τέλος πάντων εἰς τοῦτο ἐκ τῶν διαφόρων μέσων, βιβίων τε καὶ ὑπόυλων, ἅτινα κατὰ καιροὺς μετῆλθε, καὶ μὴ δίδῃ πίστιν εἰς τὰς διαβιβαζομένας ψευδεῖς πληροφορίας τῶν ἱεραποστόλων τῆς, ὅτι δῆθεν ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν αὐξάνει ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ οἱ σχισματικοὶ σωρηδὸν ἐκλατινίζονται! ἅς ἦναι πεπεισμένη ἡ Ρώμη, ὅτι οὐδένα εὐρήσει προσήλυτον, εἰμὴ σεσηπότα τινὰ μέλη τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἷος ὁ Ἀπόδραμας

καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτῶ, καὶ ταῦτα προσωρινῶς, μέχρι οὗ ἐκπληρώσωσι τοὺς ὕλικούς αὐτῶν σκοποὺς καὶ τὰς ἀνοήτους ἐπιθυμίας· ἡ φυγὴ τοῦ Σοκόλσκη ἔπρεπε νὰ διδάξῃ αὐτὴν, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος, ἐξ οἰαςδήποτε αἰτίας καὶ ἂν καταφύγῃ πρὸς αὐτὴν, ἐξάπαντος μίαν ἡμέραν θέλει ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων του. Ἡ παραδοχὴ τῶν κακούργων καὶ τῶν ὑπὸ ποινὴν δίδει νὰ ἐννοήσωμεν ὁποῖόν τι τὸ σύστημα τῆς Προπαγάνδας ταύτης, καὶ ἐκ τίνων ἀτόμων σύγκειται.

Ἐὰν δὲ εἰς τινα Βουλγαρικὰ χωρία ἐπαρχιῶν τινῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας ἐπέτυχεν ἐσχάτως νὰ ἐνσπείρῃ τὴν πλάνην, τοῦτο προῆλθεν ἐκ τῶν ψευδῶν αὐτῆς ὑποσχέσεων, ὅτι δῆθεν οἱ κάτοικοι τούτων δὲν θέλουσι μεταβάλλει θρησκεία, ἀλλὰ θέλουσιν ἀπαλλαγῆ μόνον ἀπὸ τῶν βαρέων δῆθεν φόρων, τῶν ὀφειλομένων πρὸς τὴν Αὐτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν! ἄς μὴ χαίρωσιν ὅμως· συντόμως ἐννοήσουσι τὴν ἀπάτην οἱ ἀθῶοι, καὶ ἐπανακάμψουσιν ἐκεῖ, ὅθεν παρατόλμως ἀπεπλανήθησαν.

Ἡμεῖς ἀφίνοντες εἰς τὴν φρόνησιν τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως νὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἡσυχίαν τῶν διερεθιζομένων πιστῶν λαῶν τῆς, καθῆκον χριστιανικὸν ἐκπληροῦντες, θέλομεν ἐκθέσει ἐνταῦθα τοὺς λόγους, δι' οὓς δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ παρὰ τῆς Ῥώμης θηρεύμενος σκοπὸς ἐν τῇ Ἀνατολῇ, διότι οὗτος, γνωστὸς ὦν τοῖς χριστιανικοῖς λαοῖς τῆς Ἀνατολῆς, περιφρονεῖται ὑπὸ πάντων· θέλομεν ἐκθέσει αὐτοὺς, ἵνα προφυλάξωμεν τοὺς ἀστηρίκτους ἡμῶν ἀδελφούς ἀπὸ τῆς ἀπάτης καὶ τῆς πλεκτάνης, ἵνα δεῖξωμεν αὐτοῖς, τί εἶναι ὁ παπισμὸς, εἰς ὃν τοὺς προσκαλοῦσι, καὶ τίνες οἱ ἐνεργοῦντες τὰ μέσα ταῦτα.

Εἶναι μακρὰν ἀφ' ἡμῶν ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ὑπερασπισθῶμεν καὶ ἐπαινέσωμεν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν· διότι αὕτη τεθεμελιώται εἰς τὴν οἰκουμένην τῆς ἀρχαίας Ὀρθοδοξίας καὶ μέχρι τῆς σήμερον ζωηρῶς διαμένει εἰς τὰ πνεύματα τῶν ὀρθοδόξων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ Θεὸς μέχρι τοῦ νῦν διεφύλαξεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν παγίδων τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ εἰς τὸ μέλλον περιφρουρήσει αὐτὴν. Εἰς ἕκαστον τίμιον ἄνθρωπον, ὅστις ἔχει μικρὰν τινα ἰδέαν τῆς ἱστορίας τοῦ λατινισμοῦ καὶ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ παπισμοῦ, καὶ ἰδίως τῆς Ἰησοῦτικῆς κοινότητος, μόνον ἡ ἰδέα τῆς ἐνώσεως τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Δυτικῆς πρέπει νὰ τῷ φανῇ ὡς ἐν τερατῶδες ἐπιπόνημα ἐξημμένης φαντασίας· ἡ ἐνωσις, ἢ ἄλλως, ἢ συμφιλίωσις μετὰ τοῦ λατινισμοῦ εἶναι πρᾶγμα ὅλως ἀδύνατον, καὶ μάρτυς αὕτη ἡ ἱστορία.

Οὔτε θέλομεν εἰσελθεῖ εἰς δογματικὰς φιλονεικίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάπτονται μόνον τὰ ἀνθρώπινα πάθη καὶ οὐδὲν ἕτερον κατορθοῦται, ἀλλὰ θέλομεν ὁμιλήσει περὶ ἐκείνων, οἵτινες μάτην προσπαθοῦσι νὰ ἐκλατινίσωσι τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολήν.

Δὲν ἐννοοῦμεν μέχρι τοῦδε τί θηρεύουσιν οἱ Ἰησοῦται ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τοῦ Ἀπόδραμας Μελετίου καὶ τῶν ὁμοίων του, ἀνθρώπων λίαν ἀπονενοημένων καὶ ἀξιολυπῆτων ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις· ὅλοι οὗτοι, οἵτινες ἀπεσπᾶσθησαν τῆς ὀλομελείας τῶν Ὀρθοδόξων, ἐδειξαν καὶ δεικνύουσι τοιαύτην λυπηρὰν ἄνοιαν καὶ ἀγνωσίαν καὶ ἀμάθειαν, ὥστε ἀκουσίως διεγείρουσιν εἰς τὸν νοῦν ἐκάστου Ὀρθοδόξου τὴν ἐρώτησιν· ἀληθῶς οἱ Ἰησοῦται συνί-

στῶσιν ἐκεῖνο τὸ τάγμα, τὸ ὁποῖον λέγουσιν ὅτι περιλαμβάνει ἀνθρώπους νοήμονας, πανούργους, εἰδήμονας, προθύμους εἰς πάντα, ἀφοῦ καταδέχονται εἰς προσηλυτισμὸν τοιούτων περιτριμμάτων;

Ἰησοῦται! ἄρα γε γνωρίζουσι πολλοὶ ἐκ τῆς κατωτέρας τάξεως τοῦ ἡμετέρου Ὀρθοδόξου λαοῦ, ὁποῖοι ἄνθρωποι εἶναι οἱ Ἰησοῦται οὗτοι; ἐξαιρέτα χαρακτηρίζουσι τὸ τάγμα αὐτῶν οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ἐξέφρασεν ὁ πρὸ 200 σχεδὸν ἐτῶν ὑπάρξας ἀρχηγὸς αὐτῶν Βόρτζιας. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, κατασπαραττόμενος καὶ βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν ἐπιπλήξεων τῆς συνειδήσεώς του, διευθύνας ἐπὶ τινα ἔτη τὸ τάγμα τοῦτο, καθημαγμένος ἐν τῷ αἵματι τῶν ἀθῶων, μεμολυσμένος ὑπὸ παντοίων βδελυρῶν πράξεων, κατακείμενος ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου, ἀναστενάξας ἐβόησε· « Κύριε, σύγ » γνωθὶ ἡμῖν τοῖς ἀθλίους· ὑπὸ μορφήν προβάτου εἰσῆλθομεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ὡς λύκοι περιφερόμεθα ἐν αὐτῷ· ὡς μουσαροὺς κύνας » διώκουσιν ἡμᾶς πανταχοῦ· ὁποῖα τρομερὰ τιμωρία! μόνον τοῦτο ἡμεῖς » καὶ πάλιν ὡς ἀγέλη ἀρπακτικῶν καὶ σαρκοφάγων πτηνῶν θέλομεν ἐπιπέσει κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ θέλομεν κατασπαράττει αὐτήν. Θεέ μου! Θεέ μου! καὶ πάλιν ἡμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ὡς διαβ... ». Λέγουσιν ὅτι ὁ πνευματικὸς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀδελφοὶ δὲν τῷ ἐπέτρεψαν νὰ τελειώσῃ τοὺς λόγους του, καὶ συνετέλεσαν μάλιστα εἰς τὸν θάνατόν του. Ἀπόδειξις ἰκανή!

Καὶ τῶνόντι, πανταχόθεν, ὅπου ἂν ἀπῆλθον οἱ Ἰησοῦται οὗτοι, ἀπεβλήθησαν, ἐκ τῆς Πορτογαλλίας, ἐκ τῆς Ἰσπανίας, ἐκ τῆς Μ. Βρετανίας, ἐκ τῆς Ἰταλίας, ἐκ τῆς Γαλλίας, ἐκ τῶν Γερμανικῶν Χωρῶν, ἐκ τῆς Κίνας, ἐκ τῆς Ἰαπωνίας, ἐκ τῆς Ῥωσσίας, καὶ ἐξ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Ῥώμης. Πανταχόθεν τοὺς ἀπεδίωκον, καὶ ὅπου ἠθέλησαν νὰ κατοικήσωσιν, οἱ ἄνθρωποι ἐμίσησαν καὶ κατηρώντο αὐτούς. Τελευταῖον, ὁ Πάπας Κλήμης ΙΣΤ'· δυνάμει τοῦ ἀλανθάστου αὐτοῦ κατήργησε τὸ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν τε καὶ πολιτικῶν κακῶν πρόξενον γενόμενον τάγμα τῶν Ἰησοῦτῶν διὰ βούλλας αὐτοῦ, ἐκδοθείσης περὶ τὸ 1773 ἔτος, ἧς ἡ ἀρχή· « Ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν ». Ἀλλὰ μετὰ τινα ἔτη, δυνάμει τοῦ αὐτοῦ παπικοῦ ἀλανθάστου, ἕτερος Πάπας, Πῖος ὁ Ζ', ἀνεκήρυξεν ἐκ νέου τῷ 1814 τὴν ἀδελφότητα ταύτην, μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, πρὸς ὑποστήριξιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ θρόνου του, καὶ πρὸς ἐξάπλωσιν τοῦ Παπικοῦ Κατολικισμοῦ.

Οἱ ῥηθέντες Ἰησοῦται ἐκ νέου ἀναλαβόντες θάρρος, ὡς εἶπομεν, ἐξ ἀπονενομημένων κινήματων, ἐνόμισαν ἐφικτὸν τὸν ἐκλατινισμὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ἤρξαντο νὰ κηρύττωσι πανταχοῦ ὅτι ἤγγικε καὶ ἐσήμανεν ἡ ὥρα τοῦ ἐκλατινισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς, ἐφ' ᾧ καὶ ἐκδόσεις νέων Παπικῶν βουλλῶν καὶ κινήσεις τῶν Ἰησοῦτῶν καὶ τόσα ψεύδη· ἀλλ' ἡμεῖς εἰς ἀπάντησιν μετὰ θετικότητος κηρύττομεν καὶ διαβεβαιοῦμεν ὡς ἐκ προσώπου ἀπάσης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῷ τε ἀγνωτάτῳ Πάπᾳ Ῥώμης καὶ ἅπασι τοῖς περὶ αὐτὸν καὶ τοῖς ὑπ' αὐτόν, ὅτι οὐδέποτε ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία παραδέξεται τὸν Παπισμὸν.

Κρίσεων καὶ ἐπικρίσεων πρὸς τοῦτο δὲν ἔχομεν ἀνάγκην πολλῶν· διότι οὐδὲν ἀποδεικνύουσιν αὐταί. Τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα, ὡς γνωστὰ,

παραλείπομεν, εἰσὶν ἀναντιρρήτοι ἀποδείξεις, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ πικτισμοῦ εἶναι ἐναντίον εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἀσύμφωνον πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνατολικῶν λαῶν διὰ πολλοὺς λόγους. Καὶ ἴδου οὗτοι.

Ἡ Ὁρθοδοξία οὐδένα οὐδέποτε ἠγόρασεν, οὐδὲ ἀγοράζει, καὶ πρὸς πληροφορίαν τούτου στρέψατε τὰ βλέμματά σας εἰς τὸ παρελθὸν αὐτῆς, καὶ θέλετε ἰδεῖ ὅτι αὕτη οὐδένα προσεκτήσατο εἰς τὸ μέρος τῆς μήτε διὰ χρημάτων, μήτε διὰ τῆς ρομφαίας.

Οὐδέποτε ἐκαλύφθη διὰ τοῦ φαρισαϊκοῦ ἐνδύματος τοῦ Ἰησοῦϊτισμοῦ διὰ νὰ ἐξαπλώσῃ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν κατέχει ἀπ' αὐτῆς τῆς ἡμέρας τῆς συστάσεώς της.

Προοδεύει διὰ βήματος ἡσύχου καὶ μετρίου, ἐπεριδομένη εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὰς παραδόσεις τῶν οἰκουμενικῶν διδασκάλων.

Ἐμεινεν ἀκράδαντος εἰς τοὺς θεσπισθέντας δογματικούς καὶ κυβερνητικούς κανόνας τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων, αἵτινες ἀπεφῆγαντο ἀπαξ διὰ παντὸς εἰς τί καὶ πῶς πρέπει νὰ πιστεῦῃ πᾶς λογικὸς ἄνθρωπος.

Οὐδέποτε ἐτόλμησεν αὕτη οὔτε ν' ἀφαιρέσῃ, αὔτε νὰ προσθέσῃ, οὔτε νὰ παραφθείρῃ τὰ θεσπισθέντα.

Καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη διασώζει τὸ σύμβολον τῆς Πίστεως, ὡς συνέταξαν αὐτὸ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι.

Δὲν ἐπενόησε τὴν βλασφημίαν περὶ τοῦ ἀλάνθαστου τοῦ Πάπα.

Δὲν διηρέθισε τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀρπαγὴν, πρὸς τὴν ἐρήμωσιν καὶ πρὸς τὴν καταδυναστείαν ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἤθελον νὰ δεχθῶσι τὸ ἀλάνθαστον τοῦ Πάπα.

Δὲν ἐξωλόθρευσε ὀλόκληρα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐν τῇ Ἀμερικῇ, ἐν ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ Σταυροῦ, διὰ νὰ χορτάσῃ τὴν φιλαργυρίαν της.

Δὲν εὐλόγησε τὸν αἱματηρὸν γάμον τῆς νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, καὶ δὲν ἐξωλόθρευσε 30 χιλιάδας ἀνθρώπων, οἵτινες ἐπανέστησαν κατὰ τῆς διαφθορᾶς τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ.

Δὲν ἐξεμίσθωσεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Ἱερεῖς της καὶ εἰς τοὺς μοναχοὺς νὰ σύρωνται ἐφ' ἀμάξης ἐν καιρῷ θριάμβου ὑπὸ γραιῶν καὶ παρθένων.

Δὲν ἐπενόησε τὰς αἱματηρὰς καὶ διαβολικὰς ἱεράς ἐξετάσεις.

Δὲν ἐκυλήχθη εἰς τὸ αἷμα τῶν σλαβικῶν λαῶν ἐν ὀνόματι τῆς Οὐνίας.

Δὲν εἶχεν ἱερεῖς, ζῶντας φανερά μετὰ παλλακίδων καὶ ἐν αἱμομιξίᾳ.

Δὲν ἔσχε Παπίδας.

Δὲν ἐθανάτωσε τὸ ποιμνιὸν της, θελήσαν νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τοῦ καπουκινικοῦ ζυγοῦ τῶν Μοναχῶν.

Δὲν ἔκαυσε αὕτη εἰς λέβητας Ἰωάννας Γούσσους καὶ Ταμπλιέρους, τοὺς ἀρχηγούς τῆς μεταρρυθμίσεως.

Δὲν ἔκαυσε τοὺς Ἰουδαίους ἐπὶ τῇ προφάσει μαγείας καὶ ἀδελφότητος μετὰ τοῦ διαβόλου.

Δὲν συνεχώρησε δι' ὀλίγα χρήματα ἁμαρτίας παρελθούσας, ἐνεστῶσας καὶ μελλούσας ἀκόμη.

Δὲν ἀνέδειξε Πάπας φανερά ἐπιγελώντας ἐπὶ τῇ κουφονοίᾳ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀποκαλοῦντας ἑαυτοὺς Θεοὺς τῆς γῆς.

Οὐδέποτε ἐξηφάνισε καὶ κατέκαυσε τὰς βίβλους τῆς Ἰεραῆς Γραφῆς καὶ τοῦ Ψαλτῆρος, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι εἶναι τυπωμένοι εἰς διαλέκτους διαφόρων χριστιανικῶν λαῶν.

Δὲν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν μεταρρύθμισιν, εἰς τὸν ἀθεϊσμόν καὶ εἰς τὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τὴν Πίστιν.

Καὶ τελευταῖον, δὲν παρήγαγεν αὕτη εἰς τὸν κόσμον τὸ τερατώδες τοῦτο ἐξάμβλωμα, τὸ ὁποῖον εἰς τοσαύτην μανίαν κατέφθασεν, ὥστε ὑπερηφάνως καὶ παρατόλμως ὠνόμασεν ἑαυτὸ ἀδελφότητα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐπέγραψεν εἰς τὰς αἱματηρὰς αὐτοῦ ἀσπίδας τὰ στοιχεῖα: **A. M. C. D.** τουτέστι πρὸς πλείονα δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Πρὸς πλείονα δόξαν τοῦ Θεοῦ! Ὅποια τρομερὰ βλασφημία! Πρὸς πλείονα δόξαν τοῦ Θεοῦ οἱ Ἰησοῦίται διδάσκουσιν ὅτι πάντα ἀνεξαιρέτως οὐ μόνον εἰσὶ θεμιτὰ, ἀλλὰ καὶ ἀρεστὰ εἰς τὸν Θεὸν καὶ ὑποχρεωτικά. Διὰ τῆς διδασκαλίας των διαβεβαίουσιν ὅτι ἡ βλασφημία, ἡ ἐπιφορμία, ἡ παλιμβουλία, ἡ ἀνθρωποκτονία, ἡ παιδοκτονία, ἡ ἀδελφοκτονία, ἡ πατροκτονία, ἡ ἀσωτεία, ἡ αἱμομιξία, ἡ κλοπὴ, ἡ πορνεία, τὸ ψεῦδος, ὁ ἴδς, ἡ μάχαιρα, τὸ πῦρ, ἡ διαβολὴ, ὁ διερεθισμὸς, ἡ διαφθορά, ἡ παραφθορά τῆς ἀληθείας, ἡ ψευδοσοφία κτλ. εἰσὶν ἀρεστὰ εἰς τὸν Θεὸν πρὸς πλείονα δόξαν αὐτοῦ!!! τουτέστι πρὸς ἐξάπλωσιν καὶ στηριγμὸν τῆς ῥωμαϊκῆς παγκρασίας, καὶ πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν ἰδίων αὐτῶν ὠφελειῶν!

Τούτων οὕτως ἐχόντων, τί πρέπει νὰ θαυμάσῃ τις καὶ τί νὰ ἐλπίζῃ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀδελφότητος; ἀλλ' ἄς προσέχη αὕτη νὰ μὴ λάβῃ ἐπὶ τέλος τὰ ἐπιχειρήματα της, μόνον ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤρχισαν ταῦτα νὰ τῇ ἀποδίδωνται ἐν αὐτῇ τῇ Δύσει.

Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀποφεύγωσιν αὐτοὺς ἐκεῖνοι ἐξ ἡμῶν, ὅσοι δὲν γνωρίζουσι τὰς πανουργίας καὶ τὰς πλεκτάνας αὐτῶν ὑπὸ τὸ ταπεινὸν ἐνδύμα τοῦ διδασκάλου, τοῦ εὐεργέτου καὶ τοῦ προνοητοῦ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, εἰσέρχονται εἰς τὰς ἀθώας οἰκογενείας, ἀλλὰ κυρίως εἰσὶν οἱ διδάσκαλοι τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ ψεύδους, καὶ οἱ ἐπίβουλοι τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀθωότητος. Ἡμεῖς λέγοντες ταῦτα προφυλάττομεν τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν ἀπ' αὐτῶν διότι τὸν προφυλαττόμενον ὁ Θεὸς θέλει προφυλάξῃ. Μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ὁ διάβολος δι' ἀπαραλλάκτου ἀπατηλῆς καὶ ὠραίας φράσεως ἐπέιραξε τὴν Εὐάν καὶ αὐτὸν τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Οἱ Ἰησοῦίται ἀρκεῖ νὰ ἐπιτύχωσι τὸν σκοπὸν των, τὰς δὲ ὑποσχέσεις, καὶ τὰς κολακείας, καὶ τὰς πιστοποιήσεις, καὶ τοὺς ὄρκους εἰς οὐδὲν λογίζονται αὐτοὶ τε καὶ ὁ ἀρχηγός των.

Ὅλα τὰ γεγονότα ἀποβαίνουσιν εἰς ἔλεγχον αὐτῶν καὶ εἶναι καιρὸς νὰ ἀρχίσωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι κατόπιν τοῦ Πασχάλου καὶ ἄλλων τιμίων ἀνθρώπων νὰ ἐλέγχωμεν αὐτοὺς διὰ νὰ προφυλάξωμεν τοὺς ἀδελφοὺς μας ἀπὸ τῶν πανουργιῶν αὐτῶν καὶ τῆς κηρυττομένης ὑπ' αὐτῶν ἐνώσεως.

Οἱ Ἰησοῦίται ὠφελήθεντες, ὡς εἶπομεν, ἐκ τῆς ἀπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποσκιρτήσεως καὶ καταφυγῆς πρὸς αὐτοὺς τινῶν ἀστηρίκτων, ἀπογενομένων καὶ ἐνόχων, ἤρχισαν νὰ κηρύττωσιν, ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα τῆς Ἐνώσεως τῆς Ἀνατολῆς μετὰ τῆς Δύσεως διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ Κατολικοῦ ὑπὸ τῆς πρώτης. Ἀλλ' ἡμεῖς εἰς ἀπάντησιν λέγομεν αὐτοῖς, ὅτι ἡ συμφιλίωσις καὶ

ένωσις μετ' αὐτῶν εἶναι πάντῃ ἀδύνατος, ὅποια ὑήποτε μέτρα καὶ ἂν λάβῃ ἡ Ῥώμη· ὁ λίθος τοῦ προσκόμματος εἶναι ἡ Πίστις· διότι γνωρίζομεν ὅτι ἡ Ἰησοῦϊτικὴ πίστις εἶναι σαρκοφάγον τι. Ὁ Ἰησοῦϊτης δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τί ἐστὶ πνευματικὴ Ἐκκλησία, καὶ ὅτι Ἐκκλησία καὶ κλῆρος εἶναι δύο ἀντικείμενα ὅλως διάφορα πρὸς ἄλληλα. Εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ, καταστενοχωρημένον ὑπὸ τοῦ τετραγώνου σκιαδίου, εἶναι ἀδύνατον νὰ εἰσχωρήσῃ ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ πίστις εἶναι καθαρῶς ἀτομικὴ, λογικὴ, νοερά καὶ ἐλευθέρῃ πεποιθησις τοῦ ἕσω ἀνθρώπου. Ἀντικείμενον τόσον σαφές καὶ ἀκριβές, καὶ ἐντελῶς ἐξηγημένον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος, τὸ παπικὸν σύστημα ἔσπευσε νὰ τὸ καταστήσῃ σκοτεινὸν καὶ δυσεξήγητον. Πανταχοῦ τοῦ φιλελευθέρου καὶ θρησκευτικοῦ ἔθνους τῶν Γάλλων ἀπαντᾷ τις τὴν πλέον μεγαλητέραν περιφρόνησιν καὶ πρὸς τὸν Πάπαν καὶ πρὸς τοὺς Ἰησοῦϊτας καὶ πρὸς ὅλον τὸν κλῆρον. Τὰ συνήθη ὀνόματα, δι' ὧν ἀποκαλοῦσι τὸ τάγμα τοῦτο ἐν τῇ Δύσει εἰσὶ: «Σκουφίσκος καὶ αἰσχρὸς» καὶ φυλάξοι ὁ Θεὸς ἐὰν συμβῇ ἔτι μεταβολὴ τις ἐν τῇ Δύσει· εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι οὐδεὶς τῶν Ἰερωμένων θέλει μείνει ἐν τοῖς ζῶσιν.

Ἴδου ὅποιοι ἄνθρωποι κηρύττουσι τὴν ἔνωσιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ Κατολικισμοῦ ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου! διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ Κατολικισμοῦ! Ἰσα, ἴσα, αὐτὸς εἶναι τὸ ἐμπόδιον τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς συμφιλίσεως· διότι ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τις τὸ βλέμμα του, πανταχοῦ ἀπαντᾷ ἐν τῷ λατινικῷ κατολικισμῷ ἀντὶ πνευματικοῦ καὶ ἀφηρημένου καὶ πίστεως τῆς καρδίας, ὕλικόν τι καὶ αἰσθητικόν. Οἱ Ἰησοῦϊται τόσον διέφθειραν τὴν πίσιν, ὥστε τολμᾷ τις νὰ εἴπῃ, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον πίστις ἐν τῇ Δύσει. Ἡ ὑπαρξίς τοῦ Θεοῦ ὑπέπεσεν εἰς ἀμφιβολίαν, ὁ Χριστὸς περιεπαίχθη, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐξυβρίσθη! ὅσα παιδαριωδῶς περιεπαίξαν ὁ Ρουσσώ, ὁ Βολταῖρος, ὁ Γολβεῖνος, ὁ Διδερώ, καὶ ὁ Ἀλάμπερος, ταῦτα ὁ Προυδὼν ἐφόνευσε διὰ τῆς ψυχρότητός του καὶ διὰ τῆς ἀφειδοῦς λογικῆς του· ἡ τελευταία αὐτοῦ συγγραφὴ ἦτον ὁ ἐπικηδεῖος τοῦ Κατολικισμοῦ. Ἡμεῖς δὲν πιστεύομεν νὰ ζήσῃ περιπλέον τῶν πέντε ἐτῶν ὁ Ἰησοῦϊτισμὸς· ἀλλὰ τί θὰ γίνωσιν ἔπειτα οἱ Ἰησοῦϊται; ἅς μὴ ἐλπίζωσι νὰ τοὺς κλαύσῃ τις, διότι οἱ καιροὶ τῶν ποιητικῶν θρήνων, ἀλλὰ Σατωβριάν, παρῆλθον· — ὁ Παπισμὸς, τὸ κολοσσαῖον τοῦτο τοῦ μεσαιῶνος ἐρείπιον, συντριβήσεται, ἐκ δὲ τοῦ ἐρείπιου τούτου δὲν θέλει μείνει, εἰμὴ μία σκοτεινὴ καὶ ἀπίστευτος παράδοσις, θὰ διασωθῇ ὅμως μεγάλη διδασκαλία. Μὲ τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ παίζωσι πλέον καὶ δὲν θὰ ἐπινοῶσι πλέον νέα δόγματα.

Καὶ τῶντι, πόσῃ ἀποστροφῇ λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος ὅταν παρατηρήσῃ τὸν ἐσωτερικὸν βίον τοῦ Κατολικισμοῦ! Ὅλα τῷ φαίνονται χαμερπῆ καὶ ἀπρεπῆ, ἀνάρμοστα καὶ τρόπον τινὰ προσηρημένα εἰς τὸν ἰδιαίτερον βίον. Καὶ ἂν θελήσῃ τις νὰ καθαρῖσῃ τὸν παπισμὸν ἀφ' ὅλης ταύτης τῆς ἀσχημίας, πρέπει ἐξάπαντος νὰ κατακρημνίσῃ ὅλον τὸ σύστημα. Πρέπει νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν Χριστιανικὸν βίον τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅστις διετηρήθη ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ· πρέπει νὰ διορθώσῃ τὴν παραφθορὰν τῶν παραδόσεων, νὰ ἐξαλείψῃ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Παπῶν τοῦ νὰ θέλωσι νὰ ἦναι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας· ἀνάγκη νὰ καταργήσῃ τὴν

ἀγαμίαν τῶν Ἰερέων, ἥτις αὐτὴ προὔξενεσε τὴν περισσοτέραν βλάβην εἰς τε τὸν οἰκογενειακὸν καὶ τὸν κοινωνικὸν βίον, παρ' ἅπαν τὸ παπικὸν σύστημα. Πρέπει ὅλα ταῦτα νὰ ρίψῃ τις ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς τριστεφάνου παπικῆς τιάρας, καὶ νὰ τὰ κατεδαφίσῃ μέχρι τῶν βάσεων, αἵτινες ἴστανται ἐπὶ τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ψεύδους.

Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία, δι' ἣν εἶναι ἀδύνατος ἡ συμφιλίωσις καὶ ἡ ἔνωσις. Ἀκούσατε. Εἰς τὴν Ὀρθοδόξον Ἐκκλησίαν δὲν εἰσχωροῦσιν αἱ ἰδέαι τοῦ κόσμου. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἰδέα ὅλως ἀφηρημένη καὶ πνευματικὴ, καθὼς εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ πίστις καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ αὐτὸς ὁ Θεός· αὕτη δὲν ἀλαμβάνει τὸν μεγαλοπρεπῆ τίτλον τῆς Ῥωμαϊκῆς οἰκουμενικότητος, κεφαλὴ δὲ αὐτῆς εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ ἐν τῷ νοῦ ἐκάστου ἀνθρώπου· ἄνευ τοῦ Χριστοῦ δὲν ὑπάρχει κέντρον, δὲν ὑπάρχει ρίζα χορηγοῦσα ζωὴν εἰς τὸ δένδρον τῆς οἰκουμένης. Καὶ τοῦτο τόσον καλῶς καὶ σαφῶς καὶ ἐναργῶς κατενόησαν οἱ Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὥστε εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν καὶ εἰς τὰ θεσπίσματα οὐδενὶ ἐπιτρέπεται νὰ προσθήσῃ ἢ ἀφαιρέσῃ τι· ὁ δὲ ταλμῆσας θεωρεῖται ὑπ' αὐτῶν ἀποστάτης κατὰ τοῦ Θεοῦ. Ὅχι, ὅχι, δὲν θέλομεν νὰ ἐνωθῶμεν μετὰ τοῦ Κατολικισμοῦ· ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη τούτου δὲν ὑπάρχει· διότι ἡμεῖς οὐδεμίαν ἔχθραν τρέφομεν πρὸς αὐτὸν, καὶ οὐδένα ἀπεβάλλομεν, οὐδὲ διεγείραμεν ἔριδας ματαίας, οὐδὲ ἐπινοοῦμεν συνεχῶς καινοτομίας δογματικὰς, οὔτε ἀπεμακρύνθημεν τοῦ ἐνδόξου τίτλου τῆς Ῥωμαϊκῆς οἰκουμενικότητος. Ἄς περιορισθῇ λοιπὸν καὶ αὐτὸς εἰς τὸν κύκλον του ἐν ὧν ὑπάρχει, καὶ ἅς ἀφήσῃ ἡμᾶς ἡσύχους, ἐκπληροῦντας τὰ καθήκοντά μας ἀκριβῶς πρὸς τὴν ἁγίαν μας Πίστιν καὶ τὴν πατρικὴν μας Κυβέρνησιν. Ὁ Θεὸς θὰ κρίνῃ μίαν ἡμέραν καὶ τοὺς Κατολικούς καὶ τοὺς Ὀρθοδόξους, καὶ τότε θέλομεν γνωρίσει ποῖος εἶναι ἔνοχος καὶ ποῖος ἀθῶος. Γνωρίζομεν, ὅτι θέλουσι μᾶς κατηγορήσει ἐπὶ ἐξάψει τῶν παθῶν καὶ τῆς ἔχθρας· ἀλλ' ἡμεῖς ἀπὸ τοῦδε ἀπαντῶμεν, ὅτι οὐδεμίαν ἔχθραν ἔχομεν πρὸς τὸν λατινισμὸν, ὑπάρχει ὅλως ἀκουσία τις καὶ ψυχρὰ περιφρόνησις πρὸς αὐτὸν, τὴν ὁποίαν ἀπηντήσαμεν σχεδὸν εἰς ὅλους τοὺς εὔφρονοῦντας ἄνδρας τῆς Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Ἀγγλίας.

Δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ τις πρὸς διερεθισμὸν τῆς ἔχθρας, διότι καλῶς γνωρίζομεν καὶ εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ὁ ἐπινοηθεὶς καὶ διακηρυττόμενος ἐκλατινισμὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἀδύνατος. Τὸ ἐμπόδιον εἰς ἐπιτευξίν τοῦ σκοποῦ τούτου δὲν ὑφίσταται εἰς τὰς προλήψεις, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν θεμελιώδη ἰδέαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς Οἰκουμενικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς τὴν παραφθορὰν τῶν Εὐαγγελικῶν δογμάτων καὶ εἰς τὸ αὐτόκλητον τῶν Ῥωμαίων Ποντιφικῶν. Ἄν καὶ γνωρίζητε, ἀδελφοί, περὶ τίνος προσπαθοῦσιν οἱ πατέρες οὗτοι, μὴ τὸν τοῦτο κρίνατε καλῆτερον, σκεφθῆτε καὶ θέλετε τὸ εὔρει. Δὲν πρόκειται ἐνταῦθα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἀλλὰ περὶ ἐγκαταστάσεως ἐν τῇ Ἀνατολῇ τοῦ Παπικοῦ συστήματος μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἰταλίας. Οἱ Ἰησοῦϊται καλῶς ἐγνώρισαν ὅτι ὁ παπισμὸς ἐν τῇ Δύσει διήλθε τὴν περιόδόν του· ἀπόδειξις δὲ τούτου ὑπάρχει αὐτὴ ἡ Ῥώμη καὶ ἡ ἀπαλλαγείσα τῆς καταδυναστείας Ἰταλία, καὶ αἱ κατὰ καιροὺς ἐμφανιζόμεναι σοφαὶ συγγραφαὶ κληρικῶν τῆς

Δύσεως. Αί αποδείξεις αὐται εἶναι τόσο ισχυραὶ, ὥστε, ὅσον καὶ ἂν ἐσυνείθισαν νὰ ψεύδωνται οἱ πατέρες τῶν στοιχείων **A. M. C. D.** οὐδεμία ἀμφιβολία ὅμως δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ. Ὁ Παπικὸς θρόνος τοσοῦτον ἐσαλεύθη, ὥστε εἶναι ἀναγκαῖα μικρά τινος ὄθησις ἀκόμη, καὶ τότε « ἔχετε ὑγιεῖαν ». Ἐρωτήσατε αὐτὸν τὸν μεγάλθυμον Αὐτοκράτορα τῶν Γάλλων νὰ σὰς εἴπῃ τί εἶναι δυσκολώτερον εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν παρούσαν ἐποχὴν: νὰ ὑποσηρῆσιν τὸν Πάπαν καὶ τὸν κληρὸν αὐτοῦ, ἢ τὸν λαὸν ζητοῦντα τὴν κατάργησιν τῆς πολιτικῆς δυναστείας αὐτῶν; Ἴδου διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπιθυμοῦσιν οἱ Ἰησοῦται νὰ ἐκλατινίσωσι τὴν Ἀνατολήν!!!; ἀλλὰ μάτην καπιῶσι. Παρακαλοῦμεν μόνον αὐτοὺς νὰ μᾶς ἀφήσωσιν ἡσύχους· ἡμεῖς καυχώμεθα εἰς τὴν προσηγορίαν τῆς Ὀρθοδοξίας, διὰτι αὕτη δὲν ἠνώθη ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ **A. M. C. D.** μήτε μετὰ τῶν Ἰουδαίων, μήτε μετὰ τῶν Ἰησοῦιτῶν, μήτε μετὰ τοῦ Πάπα· ἢ νομίζουσιν, ὅτι τόσο ἀνόητοι εἴμεθα, ὥστε δὲν βλέπομεν πόσον ἀνήθικος καὶ χαμερπῆς καὶ διαβολικὴ εἶναι ἡ ἀρπαγὴ βρέφους ἀπὸ τῶν βραχιόνων τῆς μητρὸς, ἔστω καὶ Ἰβραίας, ἐκτελουμένη καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Πάπα; Κλαύσατε καὶ μετανοήσατε, Ἰησοῦται, ἕως οὗ ὁ Κύριος ἐν τῷ ἐλέει καὶ ἐν τῇ μακροθυμίᾳ αὐτοῦ χορηγῆ ἡμῖν ἔτι καιρὸν μετανοίας. Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ ἐνωθῶμεν μὲ ἀνθρώπους, ἀρπάζοντας ἀθῶα βρέφη, καὶ

Τί; νὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ πέσῃ εἰς χεῖράς σας ἡ Ἁγία καὶ ἀγνή καὶ σώφρων ἡμῶν Ἐκκλησία; φυλάξοι ὁ Θεός! οὐδέποτε νὰ ἐλπίζητε τοιοῦτόν τι· ἄλλως ὁ Κύριος καὶ ἡμᾶς ἐγκαταλείψει, ὡς ἐγκατέλιπεν ὑμᾶς τοὺς δυσυχεῖς!

Δόξα τῷ Θεῷ! τὰ περιστατικὰ κάλλιστα δικαιοῦσι τὴν ἀπομάκρυνσίν μας ἀπὸ τοῦ Παπισμοῦ καὶ μᾶς ἐνισχύουσιν εἰς τὴν περιφρόνησιν τοῦ συστήματος τούτου· οὐδέποτε θέλομεν πιστεύσει εἰς τὰ δῆθεν εἰρηνικὰ αἰσθήματα τοῦ μεγαλοψύχου Πάπα σας· ἡμεῖς πολὺ ἀγαπῶμεν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς, τὰ δὲ τέκνα μας εἶναι πολύτιμα δι' ἡμᾶς· ἡμεῖς δὲν θέλομεν τὸν ἀρχηγόν σας, ὅστις, διὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς, δι' ἧς προσφέρει τὴν ἀναίμακτον θυσίαν, ὑπογράφει καὶ τὰς ἐπιθανατίους ἀποφάσεις τῶν δυστυχῶν ὁμογενῶν του, καὶ ὅστις διατηρεῖται ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του, ἐπερειδόμενος εἰς ξένας ἀσπίδας· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἄγνωστον μέχρι τινὸς καιροῦ. Εἰς ἡμᾶς εἶναι ἐναντίας ὁ ἐπίσκοπος, ὅστις αἰωνίως ἀπειλεῖ διὰ τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς ῥομφαίας του, καὶ θηλάζει τὸν αἱματηρὸν ἰδρῶτα τῶν δυστυχῶν Ῥωμαίων. Ὅχι, ἡμεῖς οὐδέποτε θέλομεν ἐνωθῆ μεθ' ὑμῶν· διότι ἡ διδασκαλία σας εἶναι ψευδῆς, ἐναντία τῆς ἀνθρωπότητος, ὑβριστικὴ εἰς τὸν Θεόν, ἀντιχριστιανικὴ. Οἱ ἡμέτεροι Ἀρχιερεῖς μᾶς διδάσκουσι νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, καὶ νὰ τιμῶμεν καὶ σεβώμεθα τὰ μητρικὰ αἰσθήματα καὶ αὐτῶν τῶν ἀλόγων ζώων. Οἱ ἡμέτεροι Ἱεροκήρυκες μὲ ἀποστολικὴν ἀπλότητα καὶ ἄνευ ἐπιτετηδευμένου τρόπου καὶ κακολογιῶν καὶ κατηγοριῶν τῶν ἄλλων θρησκειῶν καὶ προσώπων, ἄτινα ἀντὶ ὠφελείας προξενοῦσι σκάνδαλα εἰς τοὺς πιστοὺς, μᾶς διδάσκουσι τὴν Ἱεράν θρησκείαν τῶν πατέρων μας καὶ μᾶς στηρίζουσιν εἰς αὐτὴν καὶ μᾶς περιφράττουσιν ἀπὸ τῶν ξένων ἐπιβουλῶν.

Ὅχι, ὄχι, μετὰ τοῦ Πάπα δὲν θέλομεν νὰ ἐνωθῶμεν, ἂν δὲν γίνῃ ἐκεῖνος Ὀρθόδοξος. Μετὰ δὲ τῶν Ἰησοῦιτῶν παγτάπασι καὶ τοῦτο πρὸ πολλοῦ

λοῦ καὶ οἱ ἴδιοι ἐγνώρισαν. Ἐπιθυμοῦμεν καὶ θέλομεν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς ν' ἀποθάνωμεν, ὡς ἐγεννήθημεν, Ὀρθόδοξοι· ἡ δὲ ὕλη καὶ ἡ κοσμικὴ δύναμις οὐδεμίαν ἐντύπωσιν προξενεῖ εἰς ἡμᾶς. Ἐνωρίζομεν, ὅτι ἡ μὲν ὕλη καὶ ἡ κοσμικὴ δύναμις παρέρχεται, τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ παντὸς μένει καὶ εἶναι ἡ αὐτοαλήθεια, ὅθεν καὶ αἰώνιον. Τὸ Πνεῦμα τοῦτο καὶ ἡ ἰδέα τοῦ Χριστοῦ, δυνάμει τοῦ αἰωνίου τούτου νόμου, ζῆ διὰ παντὸς ἐν ἡμῖν καὶ προοδεύει. Πλησιάζουσιν οἱ χρόνοι, καθ' οὓς ἔσται « εἰς ποιμῆν », ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, καὶ μία ποιμῆν, ἡ ἀληθινὴ αὐτοῦ καὶ ἀδιαίρετος καὶ παγκόσμιος Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Ναι, ἡ Ἐκκλησία ἐθεμελιώθη καὶ ἐσυστήθη ὄχι μόνον ἐν τῇ ἐνότητι τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, ὄχι μόνον ἐν τῇ πνευματικῇ οἰκουμενικότητι ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πνευματικῇ ἰσότητι, τουτέστιν ἐν ἰσότητι ἄνευ ἐξαιρέσεως, ἄνευ συνθηκῶν, ἄνευ τάξεων, ἄνευ ἐξαιρητικῶν δικαιωμάτων, ἄνευ καταστάσεων, ἄνευ ἐθνῶν, ἄνευ διαλέκτων, ἄνευ τόπων, ἄνευ ἐθνικοτήτων.

Οἱ Ἀπόστολοι ἐξῆλθον ἐκ τοῦ σχολείου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἴσοι πρὸς ἀλλήλους ἀνεξαιρέτως. Ἡ Εὐαγγελικὴ Ἱστορία, ἡ Ἱστορία τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων, ἡ Ἱστορία τῆς ἀρχηγόπου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀψευδὲς ἐχέγγυον τούτου καὶ ἀναντίρρητος ἀπόδειξις· ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν ἴσοι, ὅλοι ἐδέχθησαν μίαν διδασκαλίαν, μίαν ἀρχὴν, ἐν Πνεῦμα Ἅγιον, μίαν πίστιν, μίαν ἀλήθειαν, μίαν γνῶσιν, μίαν δύναμιν, ἓνα προορισμὸν, καὶ ὅλοι ἐξ ἴσου ἐξῆλθον νὰ κηρύξωσιν ἓνα Θεόν, ἓνα Χριστὸν Σωτῆρα, ἐν χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μίαν ἀγαθὴν ἀγγελίαν περὶ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀπὸ τῶν δεσμῶν, καὶ ἀπὸ τῆς ἀγνοίας, τοῦ ψεύδους, τῆς ἀπιστίας, τῶν ἀσθενειῶν καὶ πασῶν τῶν προλήψεων. Πανταχοῦ ἡ ἀγαθὴ ἀγγελία ἐκμηδενίζει ὅλα τὰ συστήματα, τὰ τε πολιτικά, καὶ τὰ κοινωνικά, καὶ τὰ φιλοσοφικά, καὶ τὰ θρησκευτικά, τὰ ὁποῖα ἐνομοθετοῦντο ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων μὲ σκοπὸν, ἵνα οἱ μηδαμῖνοι ὀλίγιστοι συντηρῶνται ὑπὸ τῶν δυστυχῶν πολλῶν.

Ἡ Ἀρχέγονος Ἐκκλησία ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς γῆς ἐχθρὰ τοῦ κόσμου· διότι αὕτη ἐξαφανίζει καὶ καταστρέφει τὰς παλαιὰς ἰδέας περὶ ἀνισότητος παντὸς εἶδους καὶ ἰδίως ἐξαλείφει τὴν διαφορὰν μεταξὺ φυλῶν καὶ διαλέκτων. Καὶ ταῦτα 19 ἡδὴ αἰῶνας ἐξακολουθοῦσι νὰ γίνωνται μετὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβοῦς καὶ μαθηματικῆς λογικῆς. Πανταχοῦ καταβάλλονται ἀγῶνες ἀναγεννήσεως καὶ ἀναπλάσεως διὰ παγκόσμιον, καὶ νέαν, καὶ ὑψηλοτέραν, καὶ τελειότεραν πνευματικὴν ἐνότητα τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ πυξὶς μετακινεῖ τὰ ὅρια καὶ τὰ καταστρέφει, ἡ τυπογραφία διαδίδει νέας ἰδέας, ἡ βιβλικὴ ἐταιρεία μεταδίδει πανταχοῦ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀτμὸς καταβάλλει τὰς ἐκτάσεις, αἱ ἐπιστῆμαι καὶ αἱ γνώσεις ἀναπτύσσονται, καὶ πάντα ἐν γένει τείνουσι πρὸς ἐν σημεῖον, ὅτι δηλαδή ἡ ἀλήθεια ἐνυπάρχει εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἰσότης καὶ ἡ ἀδελφότης εἶναι ἐγκεχαραγμέναι δι' ἀνεξαλείπτων γραμμάτων εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ὅτι ὅλα ταῦτα ὑπάρχουσιν εἰς τὴν μίαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἴδου τὰ ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Οἰκουμἐνικῆς Αὐτοῦ Ἐκκλησίας. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ μόνου ἀληθινοῦ κατορθωτοῦ

καὶ πνευματικοῦ συστήματος αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὅλα δὲ τὰ λοιπὰ συστήματα καταπίπτουσι καὶ κατασυντρίβονται ἐνώπιον τοῦ αἰωνίου καὶ θείου τούτου συστήματος. Ἐνταῦθα ἐνεργεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ οὐδεὶς ἕτερος.

Ἐπαναλαμβάνομεν οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν ἴσοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐνήργουν ἰσοδυνάμως καὶ πᾶν ὅ,τι ἐξετέλεσαν, καὶ πᾶν τὸ τελούμενον ἄχρι τῆς σήμερον, ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, τελεῖται εἰς ἔλεγχον τοῦ Παπικοῦ συστήματος, καὶ κυρίως διότι εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Ἐκκλησίαν ἡ μόνη πνευματικὴ καὶ θεία κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος καὶ διότι ὅλοι ἡμεῖς ἄνευ ἐξαιρέσεως καὶ ἄνευ διακρίσεως ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν Ἐπισκόπων ἡμῶν καὶ τῶν Ἱερέων συγκροτοῦμεν μετὰ τῶν διδασκάλων ἡμῶν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

Τοιαύτη εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὡς βλέπομεν καὶ ἀναγινώσκομεν αὐτὴν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, ὡς παρελάβομεν αὐτὴν παρὰ τῶν οἰκουμενικῶν Διδασκάλων, καὶ τοιαύτην παρέλαβε καὶ ὁμολογεῖ καὶ ἐρμηνεύει εἰς ἡμᾶς ἡ Ὀρθοδοξία. Οὐδεμίαν χώραν ἔχουσιν ἐνταῦθα αἱ ἀνασκευαὶ καὶ τὰ διλήμματα τῶν Ἰησοῦϊτῶν· οὔτε ἀναγκαῖαί εἰσιν ἐξηγήσεις καὶ ἐρμηνεῖαι καὶ διασαφήσεις. Ὁ Χριστὸς ὅλα τὰ ἐξήγησε, τὰ ἠρμήνευσε, τὰ ὥρισε, τὰ προσδιώρισε, τὰ ἐθέσπισε καὶ τὰ ἐσφράγισε διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Φυλάττοντες κατὰ γράμμα καὶ κατ' ἐννοίαν τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, δὲν ἀπαντῶμεν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐκείνας τὰς ἀσκήτους ἀντιλογίας, τὰς ὁποίας ἀπαντᾷ τις κατὰ πᾶν βῆμα ἐν τῷ Παπικῷ συστήματι. Ἴδου διὰ τί εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους ὅλα εἶναι εὐκατάληπτα καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ. Παρ' ἡμῖν δὲν ὑπάρχει Ῥωμαϊκὸς παπισμὸς, ὅστις καταπιέζει τὸν κόσμον καὶ θηλάζει ἐκ τῆς ἀνθρωπότητος πνευματικὴν ζωὴν. Ἡ Ὀρθοδοξία ἐρμηνεύει εἰς ἡμᾶς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐξηγεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ἐκκλησία, καὶ οὐχὶ πολιτικὸν σύστημα καὶ παίγνιον τῆς κοινωνίας. Ἡ Ὀρθοδοξία ἐξηγεῖ τὸ ἠθικὸν μέρος τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἦναι παράρτημα τῆς πολιτικῆς ζωῆς, ἀλλὰ δὲν υποχρεοῖ ἡμᾶς εἰς τοῦτο καὶ δὲν μᾶς ἀναγκάζει νὰ πιστεύωμεν εἰς ὅ,τι δὲν εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ πιστεύωμεν. Ἐνὶ λόγῳ ἡ Ὀρθοδοξία, καθὼς ἡμεῖς τὴν ἐνοοῦμεν, εἶναι ἔκφρασις ὑψηλοτέρου καὶ πνευματικοῦ πρωτοτύπου δημοκρατίας, τῆς ὁποίας νόμοι εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον, ἐκπληρωτικὴ ἐξουσία ὁ κλῆρος, κεφαλὴ δὲ καὶ κυβερνώσα ἐξουσία αὐτὸς ὁ Χριστὸς.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἱκανὰς ἀφορμὰς ἔχουσι, νομίζω, οἱ Ἰησοῦϊται νὰ μᾶς μισῶσι καὶ φοβῶνται· καὶ ἰδοὺ διὰ ποίαν αἰτίαν συγκοφντοῦσι καὶ ὅσον δύνανται καταδιώκουσι πανταχοῦ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Ὅλος οὗτος ὁ χαρᾶκτῆρ τῆς πνευματικῆς δημοκρατίας ἐνυπάρχει καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον κλῆρον. Μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἴμεθα ὅλοι ἡμεῖς· ὁ κλῆρος ἡμῶν φέρει τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ φορτίον του μετὰ πᾶν καὶ ἡσυχίου πνεύματος· καὶ Πατριάρχαι, καὶ Μητροπολίται, καὶ Ἀρχιεπίσκοποι, καὶ Ἐπίσκοποι, καὶ πρεσβυτέραι ἱερὰ, καὶ αὐτοὶ οἱ διάκονοι, καὶ ὁ λαὸς, ἐνώπιον τοῦ νόμου τοῦ Χριστοῦ εἰσὶν ἴσοι.

Μία μόνον ἀνισότης πραγματικῶς ὑπάρχει μετὰ τὸν κλῆρον καὶ λαοῦ· ὅσα ἀνώτερον εἶναι τὸ ἱεραρχικὸν ἀξίωμα, τόσα μεγαλητέρα εἶναι καὶ ἡ

εὐθύνῃ· καὶ ὅλη αὕτη ἡ ταξιαρχία εἶναι ἐκπληρωτικὴ, διδακτικὴ καὶ κυβερνητικὴ· ὅλων δὲ κεφαλὴ, καὶ κλῆρου καὶ λαοῦ, εἶναι ὁ Χριστὸς, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν, οὔτε κατ' ἰδίαν, οὔτε ἐν Συνόδῳ, τολμᾷ νὰ ἐγγίση τὰ δόγματα, τὰ ὁποῖα ἐσύστησεν αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, οὔτε ἐφευρίσκει δόγματα οὐδέποτε ὑπάρξαντα ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ. Ὡς ἐκ τούτου, πανταχοῦ, ὅπου ὑπάρχει ἡ Ὀρθοδοξία, εὐρίσκομεν ἐνότητα ἀκράδαντον καὶ ἀκατάλυτον, « εἰς Χριστὸς, μία κεφαλὴ, μία πίστις, ἐν σῶμα! » καὶ ἐνώπιον τῆς Ὀρθοδοξίας ἐκλείπει καὶ μεταβάλλεται εἰς κόνιν πᾶν πνεῦμα ἐθνικότητος καὶ πᾶν παπικὸν καὶ Ἰησοῦϊτικὸν σύστημα.

Γνωρίζετε ὁποῖαν ἰδέαν ἔχουσιν ἐσχηματισμένην οἱ Δυτικοὶ περὶ τοῦ Παπικοῦ κατολικισμοῦ; παρ' αὐτοῖς ὁ κατολικισμὸς εἶναι ἔκφρασις πνευματικοῦ δεσποτισμοῦ, διψῶντος ν' ἀπολαύσῃ καὶ τὰς κοσμικὰς ὠφελείας καὶ τὴν τυραννίαν τοῦ κόσμου· καὶ ἐπειδὴ συνέχουν τὴν ἰδέαν τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ παπισμοῦ, ἀγανακτοῦσιν οὐ μόνον κατὰ τοῦ κατολικισμοῦ, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτῆς τῆς χριστιανικῆς ἀρχῆς. Αἱ ἀπαιτήσεις τῶν Παπῶν τοῦ νὰ ᾧσι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ δεσπόζωσιν ἐπ' αὐτῆς, ἡμαύρωσαν τὸν λαμπρὸν ἥλιον τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτ' αὐτὸ κηρύττουσιν ἤδη ἐν τῇ Ἀνατολῇ οἱ Ἰησοῦϊται· ἀρκεῖ μόνον ἐπισήμως ν' ἀναγνωρίσῃ τις τὸν Πάπαν ὡς κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ κατὰ μόνον ἀς ἐπιγελά καὶ ἀς μὴ τὸν ἀναγνωρίζῃ μάλιστα. Καὶ τῶντι, ἐν τῇ Δύσει σήμερον περιπαίζουσι φανερώς καὶ αὐτὸν τὸν Πάπαν, καὶ τὰς ἀπαιτήσεις του, καὶ τοὺς Ἰησοῦϊτας, καὶ ὅλον τὸν κλῆρον· τὸ ἴδιον συνέβαινε καὶ κατὰ τὸν μεσαίωνα, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι τότε ἔκαιον τοὺς ἐναντίους καὶ τοὺς περιγελῶντας, ἀλλὰ τώρα νὰ καύσωσι δὲν τολμῶσιν. Ἀφοῦ λοιπὸν τοιαύτην ὑπόληψιν χαίρει παρὰ τοῖς Δυτικοῖς ὁ κατολικισμὸς, πῶς θέλουσι νὰ τὸν διαδώσωσι μετὰ τῶν Ἀνατολικῶν οἱ Ἰησοῦϊται; Καὶ ὅμως ὅλον τοῦτο τὸ παπικὸν καὶ ἀντιχριστιανικὸν πνεῦμα ἀπαντᾶται εἰς ὅλον τὸν Δυτικὸν κλῆρον. Ὅλοι οἱ κληρικοὶ τῆς Δύσεως διάγουσιν ἰδιάζοντα καὶ ἀπεξενωμένον βίον· ὄχι μόνον τοὺς μισοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τόσον τοὺς περιφρονοῦσιν, ὥστε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς κοινωνικὰς καὶ εἰς τὰς οἰκογενειακὰς συναναστροφὰς σπανίως τοὺς ἀναφέρουσιν. Αὐτὸν τὸν Πάπαν, τοὺς ἀρχιεπισκόπους, καὶ ἐπισκόπους, καὶ ἱερεῖς, θεωροῦσιν ὡς ἀγρίους τινὰς, καὶ πολλάκις ὡς μετρηφισμένους κληρικούς, γελωτοποιοῦσιν· καὶ ὅσα ἀνώτερος εἶναι ὁ βαθμὸς τῆς ἱεραρχίας ἐνὸς προσώπου, τόσα περισσότερον τὸ μισοῦσιν.

Εἶναι λυπηρὸν καὶ τρομερὸν νὰ φαντασθῇ τις τὰς συνεπειὰς τῆς θέσεως τοῦ κλῆρου τοῦ κατολικισμοῦ ἐν τῇ Δύσει. Ὑπάρχουσι μετὰ τῶν ἀνθρώπων μὲ καρδίαν καὶ νοῦν καὶ χαρίσματα, μὲ ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἀλλ' οἱ δυστυχεῖς μισοῦνται ἕνεκα τοῦ παπισμοῦ· οἱ δὲ λαοὶ καὶ κατ' αὐτῶν ἐξείπον τὸ φοβερὸν ἀνάθημα. Καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦ ἀθώου αὐτῶν αἵματος θέλουσι πληρώσει τὴν τρομερὰν ἀμαρτίαν τῆς Ῥώμης, ἥτις ἀπόλεσε καὶ ἀπόλλυσιν ἄχρι τῆς σήμερον τόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων!

Ἡμεῖς μετὰ τῶν Δυτικῶν ὁμολογοῦμεν ὅτι καὶ τώρα, καθὼς καὶ εἰς τὸ παρελθόν, ὑπάρχει μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ· οὐδέποτε ὑπῆρξαν δύο Ἐκκλησίαι· ἀλλὰ καὶ δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξωσι δύο Ἐκκλησίαι. Τὸ δὲ νὰ κη

ρύττωσιν οἱ Ἰησοῦται ὅτι τὸ σύστημά των (καὶ ἄλλην λέξιν πρὸς προσηγορίαν δὲν εὐρίσκομεν κατάλληλον) τὸ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Πάπα, εἶναι ἡ μόνη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι τρομερὰ βλασφημία. Ἡ Ἐκκλησία, καθὼς καὶ ὅλη ἀνθρωπότης, εἰς οὐδένα ὑπεῖκει· διότι μόνος ὁ Θεὸς εἶναι Βασιλεὺς τῆς γῆς, ὁ δὲ Χριστὸς ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκκλησία δὲν εἶναι προσέτι μῆτε ὁ κληρὸς, μῆτε ὁ Πάπας, μῆτε τάξις τις, μῆτε βασιλεία· Ἐκκλησία εἶναι ἡ πνευματικὴ καὶ ἀθάνατος ζωὴ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ὄχι ὑλική τις κοινωνία, ἣτις καταστρέφεται, ἐκλείπει καὶ λαμβάνει καθ' ἕκαστον αἰῶνα νέας φάσεις. Ἡ Ἐκκλησία δὲν θηρεύει ἐπιγείους θησαυροὺς, καὶ ἐπίγεια ἀγαθὰ, καὶ ἀνθρωπίνην δόξαν, καὶ ὑλικὴν δύναμιν. Ὁ θησαυρὸς αὐτῆς κεῖται εἰς τὴν ψυχὴν παντὸς πιστοῦ, τὰ δὲ ἀγαθὰ αὐτῆς εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου, πλήρους ἐπιθυμίας τοῦ καλοῦ τοῦ πλησίον· δόξα μὲν αὐτῆς εἶναι ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ, δύναμις δὲ ἡ δύναμις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ζωοποιούντος πάντας. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι συναγωγὴ καὶ τύπος παντὸς χαμερποῦς καὶ βδελυροῦ καὶ ἐμποιοῦντος ἀποστροφήν, τὰ ὅποια ἀπαντῶνται συνεχῶς εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ πνευματικὴ ἐνότης τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας ὅλων ἐκείνων, οἵτινες αἰσθάνονται τὴν ἀλήθειαν, ὅτι εἴμεθα « εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις τοῦ Θεοῦ. » Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι συναγωγὴ δούλων, ἐν ὀνόματι τοῦ παπισμοῦ ἢ ἄλλου τινὸς συστήματος, ἀλλὰ συνάθροισις ἐλευθέρων ἀνεξαρτήτων, ἴσων πρὸς ἀλλήλους καὶ φιλαδέλφων ἀνθρώπων. Ἐνὶ λόγῳ, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐκουσία καὶ ἐλευθέρα καὶ λογικὴ κοινωνία μετὰ τοῦ Θεοῦ, διὰ μέσου αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ χαρίσματος τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἴδου πῶς ἡμεῖς οἱ ἄπλοῖ καὶ ἀγράμματοι Ὀρθόδοξοι πιστεύομεν περὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπαναλαμβάνομεν. Πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν μίαν ποιήμνην, ἓνα ποιμένα, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, τοῦ θέντος ὑπὲρ ὅλων ἡμῶν τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος κατέπεμψε πρὸς ὑποστήριξιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς πίστεως ἡμῶν.

Οὔτε ὀλιγώτερα, οὔτε περισσότερα, οὔτε ἡμεῖς, οὔτε οἱ ποιμένες ἡμῶν δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν. Ἐκεῖνα τὰ ὅποια εἶπεν ὁ Σωτὴρ, εἶναι καταληπτά καὶ σαφῆ εἰς ἡμᾶς. Οἱ λόγοι του, ἡ διδασκαλία του, μᾶς δίδουσι νὰ ἐννοήσωμεν ὅλα τὰ μυστήρια τὰ διὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἀποκαλυφθέντα.

Τὰ δὲ νεωστὶ ἐπινοηθέντα ὑπὸ τῶν παπιστῶν δόγματα, ἡ παπικὴ δυναστεία καὶ δεσποτεία, ἡ ἐνότης καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ τερατώδη συστήματα, ὡς μὴ περιεχόμενα ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, εἰσὶν ἀκατάληπτα εἰς ἡμᾶς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δυνάμεθα ἀλλ' οὔτε θέλομεν νὰ πιστεύωμεν εἰς αὐτά. Διὰ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ζωὴν καὶ διὰ τὴν προσωπικὴν ἡμῶν ἀξίαν εἶναι ἀναγκαῖα τρία συνθήματα: Ὀρθοδοξία, καὶ πάλιν Ὀρθοδοξία, καὶ πάντοτε Ὀρθοδοξία.

Τελευτῶντες, πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοὶ Ὀρθόδοξοι, στρέφομεν τὸν λόγον μετ' ἀγάπης καὶ παρακλήσεως πολλῆς. Προσέχετε ἑαυτοῖς, ταῖς γυναῖξιν ὑμῶν, τοῖς φιλιτάτοις τέκνοις, τοῖς συγγενέσι, τοῖς φίλοις, καὶ παντὶ Ὀρθοδόξῳ

ὑμῶν ἀδελφῷ, ἵνα μὴ παγιδευθῶσιν εἰς τὰς σαγίνας τῆς Δυτικῆς Προπαγάνδας. Φεύγετε μακρὰν τοὺς λυμεῶνας τῆς σωτηρίας σας. Μὴ ἀπατηθῆτε ὑπὸ τῶν δολίων αὐτῶν ὑποσχέσεων, μῆτε ὑπὸ τῶν χρημάτων, μῆτε ὑπὸ τοῦ προσηνοῦς τρόπου καὶ τῆς ἀλωπεκῆς, μῆτε ὑπὸ τῶν ἀπατηλῶν λόγων, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄθνη διαφορά μετὰ τῆς θρησκείας ἡμῶν καὶ ἐκείνων. Ἵπάρχει, ἀδελφοί, διαφορά μεγίστη! διότι ὁ κληρὸς τῆς Δύσεως διέφθειρεν ὅλην τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ οὐδὲν ἀφῆκεν ἀνόθευτον. Φυλάξατε τὰ τέκνα σας, τὰ ὅποια εἶναι τιμαλφῆ δι' ὑμᾶς, καὶ μὴ ἐμπιστεύθητε τὴν ἀνατροφήν αὐτῶν εἰς τὰς χεῖρας μῆτε τῶν Ἰησοῦιτῶν, μῆτε τῶν λεγομένων Ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους, τῶν ἐχθρῶν τούτων καὶ ἐπιβούλων τῆς σωτηρίας τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῆς θρησκείας των, ἵνα μὴ χάσγητε τὰ τέκνα σας. Προτιμήσατε νὰ ἀποθάνητε ἐκ τῆς πείνης, ἐκ τῆς στενοχωρίας, ἐκ τῶν καταθλίψεων καὶ ἐκ πάσης ἄλλης δυστυχίας, παρὰ νὰ ἀλλαξοπιστήσητε καὶ νὰ γίνητε Κατόλικοι! Μὴ ἐξομοιωθῆτε, ἀδελφοί, τῷ Ἀπόδραμας ἐκείνῳ καὶ τοῖς ὁμοίοις αὐτοῦ, οἵτινες ἐγεννήθησαν εἰς τὸν κόσμον κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ πρὸς σκάνδαλον τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας. Φεύγετε ἀπὸ τῶν τοιούτων, ὡς ἀπὸ ψωραλέων προβάτων. Μένετε, ἀδελφοί, ὡς οἱ μακάριοι ἡμῶν πατέρες, πιστοὶ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἣτις χορηγεῖ πάντα τὰ ἀγαθὰ, ὅσα ἡμπορεῖ τις νὰ ἐπιθυμήσῃ διὰ τὸν ἀνθρώπον καὶ διὰ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν. Ταύτης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἄς καυχώμεθα ὅτι εἴμεθα τέκνα πιστὰ· ταύτης ἄς χαίρωμεν ὅτι κρατοῦμεν τὴν Πίστιν. Διότι ἡ Πίστις τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Πίστις, τὴν ὁποίαν ἐκήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι, ἐπίστευον οἱ Πατέρες ἡμῶν, οἱ Βασίλειοι, οἱ Γρηγόριοι, οἱ Χρυσόστομοι, οἱ Φώτιοι, Μάρκοι οἱ Εὐγενικοὶ, Μιχαῆλαι οἱ Κηρουλάριοι, Γρηγόριοι οἱ Παλαμαὶ, οἱ Μελέτιοι, οἱ Μάξιμοι, καὶ οἱ λοιποὶ πρόμαχοι καὶ ὑπέρμαχοι τῆς Ὀρθοδοξίας. Αὕτη ἡ Πίστις ἐστήριξε τὴν οἰκουμένην ἅπασαν. Ταύτης τῆς Ἐκκλησίας ἄς χαίρωμεν ὅτι εἴμεθα μέλη ἀναπόσπαστα, ταύτης τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἔχοντες κεφαλὴν τὸν Χριστὸν, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Ἡ Ὀρθόδοξος Πίστις εἶναι ἡμετέρα καὶ κατὰ τὴν γέννησιν καὶ κατὰ τὴν ἀνατροφήν· αὕτη ἐδέξατο ἡμᾶς ἀπὸ γαστρὸς μητρὸς ἡμῶν, αὕτη ἄς μεταφέρῃ ἡμᾶς καὶ εἰς τὴν γαστέρα τῆς γῆς. Αὕτη ἐφύλαξεν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν κινδύνων τῆς ζωῆς, αὕτη θέλει ὑπερασπίσει ἡμᾶς καὶ ἐν ταῖς βασάνοις τοῦ θανάτου. Αὐτὴν ἀγαπήσωμεν, αὐτὴν ὑπερδοξάσωμεν, δι' αὐτὴν χύσωμεν καὶ τὸ αἷμα ἡμῶν καὶ θυσιάσωμεν πᾶν πρόσκαιρον ἀγαθόν. Αὐτὴν ἄς ὁμολογῶμεν ἀνεπαισχύντως ἐνώπιον πάντων, διότι ὁ ἐπαισχυνόμενος τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐπαισχύνεται ἐν ταύτῳ καὶ τὴν ἐθνικότητα αὐτοῦ. Δείξομεν καὶ διὰ λόγου καὶ δι' ἔργου, ὅτι οὐδὲν δύναται ν' ἀποχωρήσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἀγάπης τῆς Ἁγίας Ὀρθοδοξίας.

« Ἐπὶ σοί, Θεὲ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἠλπίσαμεν, μὴ καταισχυνθῆμεν εἰς » τὸν αἰῶνα! »

Ἐγγραφον ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ 1862 ἔτους.

Διανέμεται Δωρεάν.

SISMANOGLIO
MEGARO